



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 363/2015
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Компанија Т. АД, Г.М., кога заступа пуномоћник М.П., адвокат из Б., против туженог К.б. АД, Б., кога заступа пуномоћник П.Б., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1365/15 од 23.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1365/15 од 23.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 935/2015 од 19.02.2015. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.284.638.724,41 динар, са законском затезном каматом од утужења до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 392.295,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 1365/15 од 23.09.2015. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да ова повреда

поступка у смислу одредбе члана 407.став 1.тачка 2. ЗПП, није ревизијски разлог.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку пресудом Привредног суда у Београду П 47/10 од 29.06.2010. године, која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 1188/11 од 12.05.2011. године, овде тужилац био је обавезан да овде туженом исплати износ од 975.738.728,49 динара (који се износ састојао од главнице у износу од 231.653.242,28 динара и обрачунатих камата у износу од 744.085.540,21 динар), те камату по Закону о висини стопе затезне камате на износ од 231.653.242,28 динара, почев од 02.04.2008. године до исплате. Тако досуђени износ овде тужени је од тужиоца наплатио принудним путем у извршном поступку у предмету Привредног суда у Београду И 2344/11, а извршење је спроведено 14.07.2011. године. Наведена правноснажна пресуда укинута је одлуком Врховног касационог суда Прев 117/11 од 08.11.2012. године, у делу којим је овде тужилац био обавезан да туженом плати износ од 744.085.540,21 динар, а овде тужени је по пријему одлуке Врховног касационог суда дана 21.01.2013. године овде тужиоцу вратио износ од 744.085.540,21 динар.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да када је тужени 14.07.2014. године у поступку принудног извршења наплатио износ од 744.085.540,21 динар, поседовао ваљан правни основ, јер је износ наплаћен на основу правноснажне пресуде.

Доношењем пресуде Врховног касационог суда, којом је делимично укинута првостепена одлука, тужени је одмах по пријему одлуке Врховног касационог суда дана 21.01.2013. године извршио враћање наплаћеног износа. Правилан је закључак нижестепених судова да је тужени у периоду од 14.07.2011. године до 21.01.2013. године био савестан стицалац, те да у смислу одредбе члана 214. Закона о облигационим односима тужилац од туженог неосновано потражује износ од 175.376.780,58 динара на име обрачунате камате за наведени период.

Имајући у виду да је плаћање по правноснажној пресуди и враћање наплаћеног износа вршено у динарима, правилан је закључак нижестепених судова да не постоји правни основ по коме тужилац захтева обрачунате курсне разлике у износу од 61.115.195,81 динар.

Правилан је и закључак нижестепених судова да не постоји ваљан правни основ по основу кога би тужилац од туженог захтевао обрачунату изгубљену добит за пословну 2011. и 2012. годину, будући да између радњи тужиоца и наводно претрпљене штете на страни тужиоца, нема узрочно-последичне везе у смислу одредаба члана 154.и 158. Закона о облигационим односима. Парничне странке су биле у пословном односу по више уговора о кредиту, а тужилац као корисник кредита није извршавао своје уговорне обавезе, те је у судском поступку правноснажно обавезан да исплати доспели, а неплаћени главни дуг у износу од 231.653.242,28 динара са законском затезном каматом од 02.04.2008. године до исплате и обрачунате уговорне камате у износу од 336.019.558,68 динара. Правилан је закључак нижестепених судова да укидање раније пресуде по којој је камата износила 744.085.540,21 динар је последица одлуке Уставног суда Србије о неуставности конформног метода обрачуна камате, а не чињенице неоснованости тужбеног захтева, тако да на страни туженог не постоји основ одговорности за евентуалну штету коју је тужилац трпео због блокаде рачуна.

Правилан је и закључак нижестепених судова да нема основа да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 32.222.998,02 динара, јер је наведени износ тужени од тужиоца наплатио у поступку принудног извршења по правноснажној пресуди у делу у коме иста није укинута одлуком Врховног касационог суда. Ово из разлога, што је у моменту спровођења принудног извршења на снази био Закон о висини стопе затезне камате, по коме је обрачун затезне камате вршен конформном методом, а одлука Уставног суда Републике Србије којом је утврђено да је одредба члана 3. став 3. Закона о висини стопе затезне камате у делу у коме је предвиђено да се камата обрачунава конформном методом у несагласности са Уставом, донета је и произвела правно дејство у време када је извршење по правноснажној пресуди већ било спроведено. Стога тужилац нема право на исплату разлике у обрачуну камате применом простог интересног рачуна у односу на камату обрачунату применом конформног метода.

Из наведених разлога, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев за исплату утуженог износа. За своју одлуку нижестепени судови су дали јасне и ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд, а који се наводима ревизије ничим не доводе у сумњу, будући да се у ревизији понављају наводи истицани током поступка, као и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, које су нижестепени судови правилно оценили као неосноване.

Са изложеног а на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**